

[Oluf Pedersen.]

besynderlige ved det, at det var ikke engang, fordi man manglede penge; nej, det var, fordi man havde fået den idé, at pengene ude hos borgerne skulle drages ind i fællesskabet, for det gik ikke an, at borgerne selv fik lov at råde over deres penge.

Nu er jeg ikke fremmed for den tanke, at der kan skabes ulykker, hvis staten pumper falsk købekraft ud, og i så fald må denne falske købekraft inddrages. Det foreslog vi, men blev afvist. I stedet for forhøjede man skatterne med det resultat, at købekraften hos den arbejdende befolkning faldt, og at man fik nedgang i produktion og beskæftigelse. Det eneste gode, jeg kan sige om den politik, er, at den blev opgivet, da man så resultatet. Men derfor skurrer det alligevel stærkt i mine ører, når de, der drev den skattepolitik, taler om skatteplyndring, for det var netop det, de viste sig selv at være eksperter i.

Jeg er selvfølgelig klar over, at skattefradragsreglen bevirkede, at mange af deltagere i skatteforøgelsen, særlig de rigeste, året efter fik en væsentlig del refunderet. Ja, de tjente så godt på dette skattefradrag, at de fik en gevinst så stor, at de ikke vidste, hvad de skulle bruge pengene til, og så brugte de dem til at lave en af de mest storstilede reklameannoncer for bevarelsen af skattefradragsreglen, og den var så godt sat op, at de var ligeved at gøre selv socialdemokratiet bange for at afskaffe skattefradragsreglen; socialdemokraterne begyndte at ryste, da de så, hvorledes denne annonce var stillet op.

Men lad os dog gøre os helt klart — man skal jo være ærlig — at for de små skatteydere, for de små indkomster og for mellemindkomsterne er skattefradragsreglen intet værd. Det viste sig oven i købet, at den forrige regering kunne omgå den. Hvad vil en sådan regel være værd, hvis det lykkes det ærede medlem hr. Øllgaard og det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen at gennemføre deres omsætningskat, hvorefter det teoretisk er muligt at tage alt fra borgerne? Jeg har nok hørt, at man begrundet det med, at det skal afskaffe snyderi og posekiggeri, men det er så forkeret som vel muligt. Sverige har jo haft omsætningskat, men man afskaffede den, da det blev klarlagt, at den trods dens mange undtagelser var

omvendt progressiv, procentvis højest for de små indkomster og mindst for de største, og så førte det til omgåelse — som vi har kendt det her fra den lede tøjsskat.

Et middel mod skatteplyndring må være dels begrænsning af de offentlige opgaver, dels streng offentlig sparsommelighed, dels en ændring i selve skattesystemet gående ud på at komme bort fra de skatter, vi har nu, der automatisk driver de offentlige udgifter op.

I retsforbundets kamp mod den offentlige ødselhed har vi som regel stået alene. Det er kun sket en gang imellem, at vi har fået støtte af det ærede medlem hr. Jensen-Broby, dog bortset fra at man i alle partier lige op imod valget får sparebukserne på for at redde sit politiske liv.

Og hvad skattesystemet angår, da har de partier, som nu slutter op om skattefradragsrettens bevarelse, også sluttet op om selve det ulykkelige system. Det er næppe tilfældigt, at vi altid her i landet har fået de højeste skatter under venstre, og helt galt gik det, da vi fik en regering, hvori også de konservative deltog.

Kun retsforbundet har hidtil anvist midler til standsning og nedbringelse af skatterne på arbejde, forbrug og omsætning, og fulgte man vore anvisninger, var skattefradragsreglen helt overflødig. Det er jo ikke meningen, at man skal øge skatternes fald under en nedgang i skatterne.

Retsforbundet er dog så forsigtigt, at vi ønsker, at der til sikring mod skatteplyndring bliver sat et skattestop. Man kunne f. eks. sige, at den skala, man endes om i forbindelse med fradraget, ikke måtte overstiges. Så måtte man selvfølgelig også have sikkerhed imod, at man ikke laver øget told og omsætningskat og statslån. Den eneste mulighed vil da være, at grundrenten stiger; så fik man den indkomst, der følger deraf. Der kunne også være lidt mening i, at staten satte tæring efter næring. Vel kan ikke alle skatter afskaffes straks, selvom alle betaler deres fulde skyld, men skatterne kan standses og nedbringes dels ved besparelser, dels gennem grundskylden.

Vi tilslutter os tanken om at forøge den kommunale grundskyld, hvor det besluttes af de kommunale råd, og at grundskyldpromillen kan forhøjes, uden at bygnings-skatten sættes i vejret, men jeg tager for-